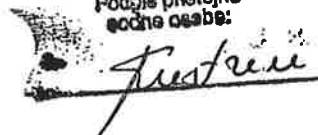

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, NOVA GORICA

20. 11. 2022

Podpis pristojne
sodnice osebe:

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

III U 136/2022-19

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, je po sodnici posameznici, višji sodnici Lei Chiabai,

v upravnem sporu tožeče stranke:

zoper

toženo stranko: **INFORMACIJSKI POOBlašČENEC**, Dunajska cesta 22,
Ljubljana,

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja**,

o **tožbi** zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca, št. 090-137/2022/6 z dne 13.
6. 2022,

11. novembra 2022

RAZSODILO:

Tožba se zavrne.

OBRAZLOŽITEV:

1. Tožnik je dne 5. 3. 2022 pri Inšpektoratu RS za okolje in prostor (v nadaljevanju organ) vložil zahtevo za posredovanje odločbe v zadevi št. 356-02-72/2004 iz leta 2004, ki nalaga obveznosti na parc. št. . k.o. . Organ je zahtevo prosilca s sklepom št. 090-1/2022-8 z dne 4. 4. 2022 zavrnil, svojo odločitev pa oprl na določbo 4. točke prvega odstavka 129. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP). Pojasnil je, da je bilo o enaki zahtevi tožnika že odločeno z odločbo št. 090-41/2015/155 z dne 19. 9. 2016.
2. Tožnik je zoper odločitev organa vložil pritožbo, ki pa jo je Informacijski pooblaščenec (v nadaljevanju tožena stranka) z odločbo št. 090-137/2022/6 z dne 13. 6. 2022 (v nadaljevanju izpodbijana odločba) zavrnil. V obrazložitvi svoje odločitve pojasnjuje, da je tožnik v pritožbi zoper sklep organa navajal, da mu organ ni nikoli poslal odločbe, ki bi mu nalagala obveznosti na parc. št. . k.o. , ampak je prejel odločbo, vezano na parc. št. . te k.o.. Tožena stranka je zato v postopku ugotavljala, ali je organ ravnal pravilno, ko je tožnikovo zahtevo zavrnil zato, ker naj bi bilo o enaki zahtevi tožnika v preteklosti že odločeno. V nadaljevanju obrazložitve citira določbo 129. člena ZUP ter pojasnjuje, da uporaba te določbe v postopkih po Zakonu o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ) pomeni, da prosilec od istega organa oziroma zavezanca nima vedno znova pravice zahtevati iste dokumente, če je konkreten postopek dostopa do informacij javnega značaja še v teku ali če je pravnomočno zaključen, pa se niti dejanske okoliščine niti pravna podlaga niso spremenile.
3. Tožena stranka ugotavlja, da se zahteva tožnika z dne 5. 3. 2022, ki jo je naslovil na organ, po vsebini, ki je relevantna za določitev dokumentov, nanaša na dokument št. 356.2-72/2004-MT-4 z dne 19. 1. 2004, ki ga je tožnik v preteklosti na podlagi določb ZDIJZ že zahteval in je organ o tem že večkrat odločal (odločba št. 090-41/2015-142 z dne 21. 7. 2016 in št. 090-41/2015/155 z dne 19. 9. 2016). Gre za dokument, ki ga je tožnik v preteklosti nedvomno že prejel, in sicer prav tako po določbah ZDIJZ kot prilogo dopisu št. 090-18/2011-213 z dne 16. 11. 2011. Odločba št. 356.2-72/2004-MT-4 z dne 19. 1. 2005 se nedvomno nanaša na parc. št. , k.o. . V uvodu te odločbe je navedena ta parcelna številka, res pa je v izreku in obrazložitvi navedena parc. št. k.o. . Ta očitna tipkarska napaka je bila odpravljena s sklepom organa o popravi pomote št. 356.2-72/2004-MT-11 z dne 7. 6. 2006, ki je bil tožniku vročen dne 27. 6. 2006.

- ■ —
4. Tožena stranka pojasnjuje, da so v konkretnem primeru izpolnjeni pogoji, ki jih za zavrženje določa 129. člen ZUP, kar pomeni, da je odločitev organa pravilna in utemeljena na zakonu in je zato na podlagi prvega odstavka 248. člena ZUP pritožbo tožnika zavrnila kot neutemeljeno.
  5. Tožnik je zoper odločitev tožene stranke vložil tožbo v upravnem sporu. Navaja, da kategorično preroka predmetno maloumno špekulacijo v izpodbijani odločbi, in sicer v sedmi vrstici četrtega odstavka na drugi strani, ki jo citira. Sodišču predlaga, naj pregleda odločbo št. 356.2-72/2004-MT-4 z dne 19. 1. 2004 in mu pojasni, kje v odločbi piše, da se nedvomno nanaša na parc. št. k.o. t. Materialno dejstvo je, da v letu 2004 in v letu 2005 ni bila izdana odločba organa, ki bi tožniku oziroma njegovi ženi nalagala kakršnekoli obveznosti na njihovi parc. št. k.o. . Posledično ne vzdrži presoje trditev, da je bila v letu 2004 in 2005 izdana odločba v zvezi s to njihovo parcelo. Predlaga, naj tožena stranka v kontekstu informacij javnega značaja izda fotokopijo odločbe organa z dne 19. 1. 2004, ki jim nalaga inšpekcijske obveznosti na njihovi parc. št. k.o. , oziroma naj v nasprotnem potrdi, da taka odločba z dne 19. 1. 2004 ne obstaja in da ni nikoli obstajala. To se trudi dokazati že dvajset let. Pričakuje, da bo sodišče izpodbijano odločbo razveljavilo in toženo stranko napotilo k spoštovanju materialne resnice.
  6. Sodišče je po pregledu tožnikove tožbe ugotovilo, da ni mogoče nedvoumno ugotoviti, ali tožnik zahteva odločitev v sporu polne jurisdikcije, tožbene zahteve pa tudi ni med taksativno naštetimi zahtevami po 33. členu Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1). Zato je tožnika pozvalo, naj neskladja odpravi ter jasno opredeli tožbeni zahtevke. Tožnik je na zahtevo sodišča dne 25. 7. 2022 poslal dopolnitev k tožbi, v kateri je navedel, da vlaga tožbeni zahtevke za izrek ničnosti izpodbijane odločbe, ker tožena stranka ni pravilno ugotovila dejanskega stanja zadeve. Ponovno citira sedmo vrstico četrtega odstavka na drugi strani izpodbijane odločbe in navaja, da gre za tako nepravilnost, ki je po kakšni posebni zakonski določbi razlog za ničnost, saj tožena stranka kreira navidezno stvarnost v nasprotju z materialno resnico. Trditev tožene stranke, da se odločba organa št. 356.02-72/2004-MT-4 z dne 19. 1. 2004 nanaša na parc. št. k.o. , ni resnična. Odločba se nanaša na parc. št. k.o. ki ni njihova last, prav tako tudi v letu 2005 ni bila izdana odločba, ki bi se nanašala na njihovo parcelo, kar vse izkazuje ponaredek žigovanja/vpisa pravnomočnosti na odločbi, vse do dne 15. 11. 2011, to je leto in pol po izvršeni nezakoniti rušitvi vseljenega doma . Ker tožena stranka ni pravilno ugotovila materialnih dejstev glede obstoja oziroma neobstoja odločbe organa, ki naj bi bila izdana v letu 2004 in naj bi se nanašala na njihovo parc. št. k.o. , sodišču predlaga, da to odločbo izreče za nično in samo meritorno odloči, ali taka odločba obstaja.
  7. Tožena stranka v odgovoru na tožbo vztraja pri svoji odločitvi in razlogih zanjo,

■
—
■

sodišču pa predlaga, naj tožbo zavrne kot neutemeljeno. V izpodbijani odločbi je ugotovila, da je tožnik zahtevani dokument predhodno že zahteval in ga tudi prejel kot priložo k dopisu št. 090-18/2011-213 z dne 16. 11. 2011. O isti zahtevi tožnika je organ odločil tudi z odločbo št. 090-41/2015-142 z dne 21. 7. 2016 in jo zavrnil. Tožena stranka je ugotovila, da je tožnik ponovno zahteval isti dokument, ki ga je po določbah ZDIJZ že prejel, zato je organ ravnal pravilno, ko je zahtevo tožnika zavrnil na podlagi 129. člena ZUP. Glede tožbene navedbe, da se prejeta odločba ne nanaša na parc. št. k.o. tožena stranka še pojasnjuje, da je bilo že večkrat ugotovljeno, da je organ v odločbi resda zmotno navedel parc. št. k.o. vendar je svojo napako odpravil s sklepom o popravku pomote, kar prav tako izhaja iz izpodbijane odločbe.

8. Tožnik se je na odgovor tožene stranke odzval v pripravljalni vlogi, v kateri smiselno ponavlja svoje navedbe iz tožbe in njene dopolnitve. Navaja še, da je odločba organa št. 356.02-72/2004-MT z dne 19. 1. 2004 še vedno nepravnomočna in da fotokopija ponarejene listine ni enaka izvorniku, izvornik pa ni opremljen niti s žigom pravnomočnosti niti z žigom izvršljivosti.
9. Tožba ni utemeljena.
10. Sodišče uvodoma ugotavlja, da je tožena stranka z izpodbijano odločbo zavrnila tožnikovo pritožbo zoper odločbo Inšpektorata RS za okolje in prostor št. 090-1/2022-8 z dne 4. 4. 2022, s katero je bila zavržena njegova zahteva, vložena po določbah ZDIJZ, za posredovanje odločbe v inšpekcijski zadevi št. 356-02-72/2004 iz leta 2004, ki nalaga obveznosti na parc. št. k.o. . Kot je pojasnila tožena stranka, je organ zavrnil tožnikovo zahtevo na podlagi 4. točke prvega odstavka 129. člena ZUP, saj je bilo o povsem enaki tožnikovi zahtevi že odločeno (odločba št. 090-41/2015-142 z dne 21. 7. 2016 in št. 090-41/2015/155 z dne 19. 9. 2016), odločbo organa št. 356.02-72/2004-MT z dne 19. 1. 2004 pa je tožnik tudi že prejel.
11. Tožnik s tožbo uveljavlja, da je odločitev tožene stranke nična, saj da odločba organa št. 356.02-72/2004-MT-4 z dne 19. 1. 2004 ne nalaga obveznosti na parc. št. k.o. , ki je v lasti njegove družine, pač pa na parc. št. te k.o.. Trdi, da ugotovitev tožene stranke, da se navedena odločba nanaša na parc. št. k.o. , ne drži, saj taka odločba ne obstaja ter zahteva, da sodišče meritorno odloči, ali obstaja odločba, ki bi nalagala obveznosti na parc. št. k.o.
12. Med strankama ni sporno, da je organ v skladu s prvim odstavkom 1. člena ZDIJZ zavezanec po tem zakonu ter da zahtevane informacije spadajo v njegovo delovno področje. Po določbi prvega odstavka 4. člena ZDIJZ je informacija javnega značaja tista informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva (v nadaljnjem besedilu dokument), ki ga je organ

■
—
■

izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom ali pridobil od drugih oseb. Kot informacijo javnega značaja torej lahko organ posreduje zgolj tak dokument kot ga je izdelal sam in v taki materializirani obliki (fotokopijo dokumenta), kot se dejansko hrani pri organu. V konkretnem primeru gre za odločbo št. 356.2-72/2004-MT-4 z dne 19. 1. 2004. Tožnik ne oporeka ugotovitvi tožene stranke, da je to odločbo po določbah ZDIJZ že prejel v letu 2011, uveljavlja pa, da trditev tožene stranke, da se odločba nanaša na parc. št. k.o. ki je v lasti njegove družine, ni v skladu z dejanskim stanjem, saj se glasi na parc. št. k.o. in da odločba, ki bi se nanašala na obveznosti na parc. št. te k.o. ni bila nikoli izdana. Sodišče naj zato presodi, ali taka odločba obstaja. Tožnik tudi ne oporeka navedbi tožene stranke, da je organ s sklepom o popravi pomote št. 356.2-72/2004-MT-11 z dne 7. 6. 2006 ugotovil, da je bila v izreku in obrazložitvi odločbe št. 356.2-72/2004-MT-4 z dne 19. 1. 2004 pomotoma zapisana parc. št. namesto pravilno št. k.o. in s tem sklepom napako odpravil. Tožnik v zvezi s tem navaja, da je bila ugotovitev, da je inšpekcijska odločba postala pravnomočna in izvršljiva, ponaredek, saj je bil sklep o popravi pomote izdan šele po tem, ko je bil objekt že porušen, vendar pa sodišče pojasnjuje, da predmet postopka za pridobitev informacij javnega značaja ni ugotavljanje ali in kdaj je inšpekcijska odločba postala pravnomočna in izvršljiva in ali je podatek o tem na inšpekcijski odločbi pravilno označen, pač pa je, kot je že bilo navedeno, predmet postopka za pridobitev informacij javnega značaja zgolj posredovanje takega dokumenta, kot se dejansko nahaja v upravnem spisu in v taki materializirani obliki kot se dejansko hrani. Tožniku je bil torej lahko posredovan le tak dokument, torej taka odločba št. 356.2-72/2004-MT-MT-4 z dne 19. 1. 2004, kot se v upravnem (inšpekcijskem) spisu tudi dejansko nahaja.

13. Sodišče ugotavlja, da tožnik ne oporeka, da je odločbo št. 356.2-72/2004-MT-4 z dne 19. 1. 2004 prejel kot prosilec po ZDIJZ, prav tako pa jo je prejel tudi že pred tem kot zavezanec v inšpekcijskem postopku. Upošteva se navedeno, sodišče sodi, da je odločitev organa, ki je tožnikovo ponovno zahtevo za posredovanje zahtevanega dokumenta na podlagi 4. točke prvega odstavka 129. člena ZUP zavrgel, utemeljena. Skladno s 4. alinejo prvega odstavka 129. člena ZUP namreč organ zavrne zahtevo, če se o isti upravni zadevi že vodi upravni ali sodni postopek, ali je bilo o njej že pravnomočno odločeno, pa je stranka z odločbo pridobila kakšne pravice, ali so ji bile naložene kakšne obveznosti. Enako ravna tudi, če je bila izdana zavrnilna odločba in se dejansko stanje ali pravna podlaga, na katero se opira zahtevka ni spremenila. Tožniku je bila odločba, ki jo ponovno zahteva, že posredovana, dejansko stanje ali pravna podlaga pa se ob vložitvi sedaj obravnavanega zahtevka za posredovanje informacij javnega značaja ni spremenila ter je zato odločitev tožene stranke pravilna in utemeljena.
14. Ob upoštevanju vsega doslej navedenega sodišče zaključuje, da tožnikova tožba ni utemeljena in jo je zato na podlagi prvega odstavka 63. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) zavrnilo. Četudi je tožnik v tožbi in njeni

dopolnitvi navedel, da zahteva, da sodišče v zadevi opravi glavno obravnavo, sodišče tej zahtevi ni sledilo. Sodišče je izhajalo iz določbe 3. alineje drugega odstavka 59. člena ZUS-1, ki dopušča, da lahko sodišče v zadevi odloči brez glavne obravnave, če gre za spor med istima strankama, pa gre za podobno dejansko in pravno podlago in je o tem vprašanju sodišče že pravnomočno odločilo. Sodišče je po podatkih sodnega vpisnika ugotovilo, da je o tožnikovi zahtevi za posredovanje informacij javnega značaja, ki je bila po dejanskih in pravnih okoliščinah enaka obravnavani zadevi, že odločalo v zadevi III U 226/2021. V tej zadevi je bila s III. točko izreka sodbe z dne 15. 9. 2022 (ki je takrat tudi postala pravnomočna) zavržena tožnikova tožba, ki jo je tožnik vložil zoper odločbo tožene stranke št. 090-293/2021/6 z dne 11. 11. 2021. S to odločbo je tožena stranka zavrnila tožnikovo pritožbo, ki jo je vložil zoper odločbo organa št. 090-1/2021-314 z dne 23. 8. 2021, s katero je bilo zavrženih šest enakih zahtev tožnika za posredovanje fotokopije odločbe organa št. 356.2-72/7-MT z dne 19. 1. 2004, in to iz enakega razloga, kot je zavrnil tožnikovo tožbo v obravnavani zadevi, to je na podlagi določbe 4. točke prvega odstavka 129. člena ZUP, saj je ugotovilo, da je zahtevano fotokopijo inšpekcijske odločbe organa tožnik že prejel, in to tako na podlagi predhodno vložene zahteve za dostop do informacij javnega značaja, kot tudi že pred tem kot zavezanec v inšpekcijskem postopku. Sodišče je odločitev v zadevi III U 226/2021 sprejelo po tem, ko je v zadevi dne 11. 7. 2022 v navzočnosti tožnika in pooblaščenke tožene stranke opravilo javno glavno obravnavo. Zahteva tožnika za dostop do informacij javnega značaja v predmetni zadevi je torej po dejanski in pravni podlagi enaka tožnikovi zahtevi, o kateri je sodišče odločilo v zadevi III U 226/2021 in pred sprejemom odločitve tudi opravilo glavno obravnavo, isti sta tudi stranki. Iz tega razloga je zato sodišče na podlagi prej citirane določbe 3. alineje drugega odstavka 59. člena ZUS-1 odločilo, da glavne obravnave ne bo opravilo.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Nova Gorica, 11. november 2022

Višja sodnica:
Lea Chiabai, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: